

Gammal och ung i vördnadsfull omfamning. De gamla grova tallarna är imponerande, uråldriga i sin uppenbarelse.

Foto Göran Billeson

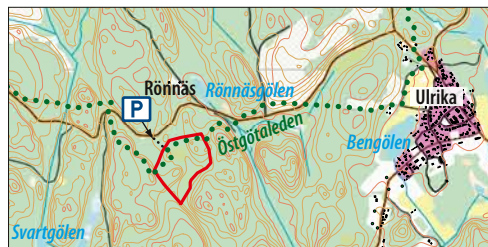
En av Östergötlands få urskogsrester bjuder på en annorlunda naturupplevelse. Flerhundraåriga träd, fallna trädstammar kors och tvärs och en oändlig mängd stenblock. Dessutom, fast mer i skymundan, ett myller av liv.

Naturreseptatet Ycke urskog kan tyckas litet med sina tio hektar, men i Sydsvrige är urskogsresterna ytterst fåtaliga. Varje urskog är därför av oskattbart värde, inte bara för växter och djur, utan också för oss människor. Att gå i skogar opåverkade av människan är en märklig upplevelse. Det är då man till fullo inser hur kulturpåverkad den vanliga bär- och svampskogen är. En markerad vandrings-slinga går genom reservatet, men du får naturligtvis också ströva fritt.

Ycke urskog är en utpräglad barrskog med både gran och tall. Den centrala delen av reservatet domineras av två höjdparter. Inlandsisen har lämnat efter sig en grovblockig moränjord, oftast dold under en tjock fäll av mossor.

De äldsta tallarna grodde redan under tidigt 1700-tal, då Karl XII var kung i Sverige. Men det är i lika hög grad de döda träden som sätter sin prägel på skogen. Döda träd är lika viktiga som levande. Det är här vi hittar många av de arter som behöver urskogslika förhållanden för att överleva. Svamparna gränsticka och rosenticka är ett par exempel. De växer på grova granlågor, liggande stammar, i senare delen av den utdragna nedbrytningsfasen. Rosenticka är endast funnen på en handfull platser i Östergötland.

Även skogen närmast reservatet är mycket värdefull och reservatet kommer därför att utvidgas.

Ycke urskog ligger ca 2 km V om Ulrika samhälle, längs vägen mot Boxholm. Östgötaleden passerar genom reservatet.